

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudců Zdeňka Kühna a Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Ing. M. V.**, zast. JUDr. Martinem Týlem, advokátem se sídlem Škroupova 561, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2013, čj. KrÚ 49118/2013/ODSH/13, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, ze dne 18. 12. 2013, čj. 53 A 10/2013 – 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) ze dne 18. 12. 2013, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora specifikovanému rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2013. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán“) ze dne 25.

4. 2013, čj. OSA/P-1517/12-D/110, kterým byl stěžovatel ve společném řízení uznán vinným ze spáchání I. přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“) a II. přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu; tedy v obou případech porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[2] Uvedených přestupků se měl stěžovatel dopustit následujícím jednáním:

- a) dne 25. 9. 2012 kolem 9:29 hod. v obci Dražkovice směr Mikulovice jako řidič vozidla tov. zn. Audi, reg. zn. XY, jel rychlostí 77 km/h, čímž po odečtení toleranční odchylky překročil v tomto místě nejvyšší povolenou rychlost v obci (50 km/h) o 24 km/h;
- b) dne 25. 9. 2012 okolo 9:38 hod. v obci Dražkovice, když odjížděl od stanoviště hlídky městské policie, jel jako řidič vozidla tov. zn. Audi, reg. zn. XY, rychlostí 68 km/h, čímž po odečtení toleranční odchylky překročil v tomto místě nejvyšší povolenou rychlost v obci (50 km/h) o 15 km/h.

[3] Stěžovateli byla za spáchané přestupky uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[4] Předmětem sporu v projednávané věci je úplnost dokazování provedeného ve správním řízení, jestliže správní orgány nevyžádaly na základě žádosti stěžovatele od Českého metrologického institutu ověření správné funkčnosti měřidla (silničního laserového rychloměru), a dále otázka porušení zásady dvouinstančnosti řízení v případě doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení.

II. Posouzení věci krajským soudem

[5] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ve správním soudnictví, kterou krajský soud shledal nedůvodnou.

[6] Krajský soud ve vztahu k námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu v důsledku neprovedení důkazu ověřením správnosti funkce měřícího zařízení uvedl, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci samé, přičemž o vině stěžovatele ze spáchání obou specifikovaných přestupků nemůže být pochyb. Fotodokumentace byla získána osobou proškolenou k obsluze rychloměru a oprávněnou provádět měření rychlosti, rychloměr je certifikovaným zařízením, které mělo v době měření platný ověřovací list, přelepky byly neporušeny a měření bylo provedeno správně, resp. jak vyplynulo z výpovědi strážníka Š. a pořízené fotodokumentace, rychloměr v průběhu měření rychlosti v daném úseku obce Dražkovice nevykazoval žádná chybová hlášení. Krajský soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů o nadbytečnosti ověření správnosti měřící funkce rychloměru Českým metrologickým institutem a zdůraznil, že žádné pochybnosti o správnosti měření ze správního spisu nevyplývají. Tvrzení stěžovatele o možném poškození měřidla a ztrátě metrologických vlastností jsou dle krajského soudu jen ničím nepodloženými domněnkami, které nemohou správnost měření provedeného rychloměrem zpochybnit.

pokračování

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce porušení zásady dvouinstančnosti řízení, které stěžovatel spatřoval v tom, že žalovaný na základě odvolací námitky stěžovatele založil do spisu vyjádření výrobce měřicího zařízení (společnosti CAMEA, spol. s r. o.) k rozdílu mezi výrobním číslem na štítku měřicího zařízení, který je zachycen na jedné z fotografií měřicího zařízení pořízených pro účely prokázání neporušenosti úředních značek, a výrobním číslem uvedeným na ověřovacím listu ze dne 17. 8. 2012 vydaném Českým metrologickým institutem. Krajský soud konstatoval, že z žádného ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) nelze dovodit, že by odvolací orgán nemohl doplnit podklady a provést další dokazování. S odkazem na ustanovení § 93 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 50 a § 36 odst. 3 správního řádu uvedl, že účastníku řízení musí být dána možnost se s novými důkazy seznámit a umožnit mu se k nim vyjádřit, k čemuž v projednávané věci došlo, a žalovaný tak postupoval zcela v souladu se zákonem.

III. Kasační stížnost

[8] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel se předně s krajským soudem neztotožňuje v otázce posouzení, zda stěžejní důkaz, na jehož základě byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku, tj. fotodokumentace měření rychlosti, byl získán v souladu s právními předpisy. V této souvislosti stěžovatel poukázal na ustanovení § 7 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, a upozornil na odst. 2 citovaného ustanovení, které specifikuje důvody zániku platnosti ověření měřidla. Za účelem prokázání chybné funkčnosti měřidla navrhoval stěžovatel provedení důkazu – ověření správné funkce měřicího zařízení u Českého metrologického institutu. Krajský soud zcela pominul i ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění platném pro projednávanou věc, na základě kterého je poškozená strana oprávněna si ověření nebo kalibraci měřidel vyžádat.

[10] Stěžovatel je dále přesvědčen o porušení zásady dvouinstančnosti řízení, přičemž vytýká žalovanému, že v rámci odvolacího řízení prováděl dokazování, na jehož hodnocení neměl možnost reagovat. Žalovaný rovněž dle stěžovatele porušil ustanovením § 53 odst. 6 správního řádu, jestliže o provedení důkazu listinou (tj. vyjádřením výrobce měřicího zařízení k otázce odlišnosti výrobních čísel měřicích zařízení) neučinil záznam do spisu a neprovedl důkaz čtením, resp. sdělením obsahu listiny. Krajský soud se s uvedenou námitkou stěžovatele nijak nevypořádal.

[11] Na základě shora uvedených důvodů tak stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[12] Kasační stížnost je podle §§ 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost, vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí je zpravidla možno hodnotit i jeho zákonnost. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti [srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.].

[15] Zdejší soud na úvod poznamenává, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

[16] Zmíněnou vadou rozsudek krajského soudu stížen není a rovněž důvody, pro které krajský soud žalobu zamítl, jsou z odůvodnění rozsudku jasně seznatelné. Stěžovatel krajskému soudu konkrétně vytýkal, že se nevypořádal s jeho námitkou pochybení žalovaného při postupu dle ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Krajský soud na str. 5 - 6 napadeného rozsudku podrobně odůvodnil, proč považuje postup žalovaného za souladný se zákonem a z jakého důvodu je přesvědčen, že stěžovatel nebyl postupem žalovaného nijak zkrácen na svých procesních právech. Za těchto okolností skutečnost, že krajský soud dále explicitně a podrobně nehodnotil případný postup dle ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, vadu nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí nezakládá.

[17] Stěžejní námitka stěžovatele směřovala do úplnosti zjištění skutkového stavu správními orgány, jestliže správní orgány nevyžádaly u Českého metrologického institutu ověření správné funkčnosti měřicího zařízení.

[18] Stěžovatel svůj požadavek opíral o ustanovení § 7 vyhlášky č. 262/2000 Sb., které stanoví, že „[d]oba platnosti ověření stanoveného měřidla stanovená zvláštním právním předpisem se počítá od začátku kalendářního roku následujícího po roce, v němž bylo ověření stanoveného měřidla provedeno. U stanovených měřidel a certifikovaných referenčních materiálů, pro něž se vystavuje ověřovací list nebo certifikát, se doba platnosti počítá ode dne vydání ověřovacího listu nebo certifikátu.“ [odst. 1] a dále že „[p]latnost ověření stanoveného měřidla zaniká, jestliže a) uplynula doba platnosti jeho ověření, b) byly provedeny změny nebo úpravy stanoveného měřidla, jež mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti, c) stanovené

pokračování

měřidlo bylo poškozeno tak, že mohlo ztratit některou vlastnost rozhodnou pro jeho ověření, d) byla znehodnocena, popřípadě odstraněna úřední značka, nebo e) je zjevné, že i při neporušeném ověření stanoveného měřidla ztratilo toto stanovené měřidlo požadované metrologické vlastnosti, f) bylo i při neporušeném ověření změněno místo používání stanoveného měřidla v případě, kde to stanoví certifikát o schválení typu měřidla.“ [odst. 2].

[19] V kasační stížnosti stěžovatel v této souvislosti poukázal i na ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii, které stanoví, že „[u] měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku.“

[20] Nejvyšší správní soud k předestřené argumentaci stěžovatele konstatuje, že možnou aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii v přestupkovém řízení připustil Nejvyšší správní např. v rozsudku ze dne 24. 8. 2011, čj. 1 As 42/2011-115, ve kterém uvedl, že „[s]těžovatel, který zpochybnil výsledek měření (...), si jistě mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku“. V rozsudku ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, Nejvyšší správní soud k této otázce dále uvedl, že „postup podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii je na místě tehdy, pokud vyjde najevo jakákoliv pochybnost o správnosti měření. Jinými slovy, smyslem a účelem tohoto ustanovení je odstranění pochybností o správnosti provedeného měření. Aplikace tohoto ustanovení zákona o metrologii i v případech, kdy je zjevné, že měření proběhlo po všech stránkách bezchybně (jak je tomu v projednávané věci) je nedůvodná.“

[21] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že měření rychlosti vozidla stěžovatele v obci Dražkovice, jehož výsledek byl předmětem řízení o přestupku, bylo provedeno záznamovým zařízením Unicom LIDAR5-KN, výr. č. CAM 80000374, které obsluhoval strážník P. Š.. Fotodokumentace pořízená záznamovým zařízením je součástí spisového materiálu. Správní spis dále mimo jiné obsahuje osvědčení o proškolení z ovládání rychloměru Unicom LIDAR5-K ze dne 14. 3. 2008, ev. č. UL50012, vystavené pro P. Š. výrobcem rychloměru společností CAMEA; ověřovací list ze dne 17. 8. 2012, č. 8012-OL-70172-12, vystavený Českým metrologickým institutem pro shora specifikovaný silniční laserový rychloměr, ze kterého vyplývá, že měřidlo lze s platností ověření do 16. 8. 2013 používat pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti; návod k obsluze silničního rychloměru Unicom LIDAR5-K a fotografie úředních značek umístěných na měřícím zařízení.

[22] V rámci dokazování byl ve dnech 14. 1. 2013 a 10. 4. 2013 za přítomnosti stěžovatele i jeho zástupce proveden výslech svědka strážníka P. Š., který v den, kdy probíhala kontrola měření rychlosti vozidel v obci Dražkovice, obsluhoval dotýcné měřící zařízení. Svědek k průběhu měření vypověděl, že kontrola probíhala odhadem asi hodinu a bez komplikací, nevyskytla se žádná chybová hlášení.

[23] Dne 27. 2. 2013 byl proveden rovněž výslech svědka strážníka P. V., který byl měření přítomen a zastavil vozidlo stěžovatele. K otázce ověření správnosti funkce měřícího zařízení před započítím měření svědek vypověděl, že měřidlo má svoji certifikaci a stěžovatel nebyl ten den prvním řidičem, který byl změřen. Strážník Š. se dle svědka

určitě držel návodu k obsluze měřicího zařízení, úkony ověření však svědek neviděl. K otázce neporušenosti úředních značek svědek uvedl, že značky do dne provádění svědecké výpovědi porušeny nebyly, přičemž upřesnil, že rovněž provádí měření a v ten den měl předmětné měřicí zařízení v rukou a značky porušeny nebyly.

[24] Na základě shora uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovaným i krajským soudem k závěru, že v řízení před správními orgány nevyšla najevo žádná pochybnost o správnosti provedeného měření rychlosti vozidla stěžovatele. K měření bylo použito zařízení, které bylo necelé dva měsíce před uskutečněním předmětného měření rychlosti podrobeno ověřovací zkoušce požadovaných metrologických vlastností, a toto měřidlo obsluhovala proškolená osoba. V průběhu řízení přitom nevystala pochybnost o tom, že by strážník obsluhoval rychloměr v rozporu s návodem k použití či zařízení vykazovalo jiné nestandardní chování, naopak z obsahu svědecké výpovědi strážníka Š. vyplývá, že zařízení pracovalo po celou dobu provádění měření bez komplikací a hlášení o chybách. V řízení nebyla zjištěna žádná okolnost zpochybňující správnou funkci měřicího zařízení. Závěr krajského soudu je tak zcela v intencích názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem, který v judikatuře podmínil ověření či kontrolní kalibraci radaru existencí relevantních pochybností při měření. Nelze proto krajskému soudu vytýkat, že se nevyjádřil k aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii. Krajský soud primárně nevyslovil, že by v žádném případě nebylo možné ověření funkčnosti měřidla ze strany obviněného z přestupku požadovat; pouze dospěl k závěru, že v projednávané věci nebyly pro tento postup s ohledem na důkazní situaci splněny předpoklady.

[25] Stěžovatel v návaznosti na neprovedení požadovaného důkazu rovněž namítal porušení ustanovení § 52 správního řádu, ze kterého dovozuje, že správní orgán má vždy provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

[26] Citované ustanovení § 52 správního řádu stanoví, že „[ú]častníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“ Správní orgán tedy není povinen provést všechny důkazy navržené účastníkem řízení, musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, z jakého důvodu jejich provedení odmítl. V projednávané věci žalovaný i krajský soud přezkoumatelným způsobem vysvětlili, proč považují důkaz ověřením správnosti fungování měřicího zařízení za nadbytečný, přičemž jednoznačně označili důkazy, na základě kterých považovali zjištění skutkového stavu za dostatečné a nevyvolávající pochybnosti. Rovněž Nejvyšší správní soud považuje důkazy provedené v přestupkovém řízení za dostatečné a osvědčující spáchání daného přestupku (viz bod [24]), neboť stěžovatelem nebyly tvrzeny relevantní skutečnosti, které by takto zjištěný skutkový stav byly způsobilé zpochybnit. Stěžovatel se v projednávané věci bez jakékoli důkazní opory domáhal provedení ověření správnosti fungování měřidla za účelem vyloučení všech v úvahu přicházejících možností zániku platnosti jeho ověření ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb. Takto obecně vznesenému požadavku však nelze vyhovět bez konkretizace pochyb o správnosti měření zasazených do dané skutkové situace.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného neshledal námitky stěžovatele týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu důvodnými.

[28] Stěžovatel dále namítal porušení zásady dvouinstančnosti, které spatřoval v doplnění spisového materiálu o vyjádření výrobce měřicího zařízení ke stěžovatelem namítanému nesouladu mezi výrobním číslem uvedeným na měřicím zařízení a na ověřovacím listu.

[29] Nejvyšší správní soud k této námitce konstatuje, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že řízení před správním orgánem I. stupně a odvolací řízení tvoří jeden celek (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56 a rozsudky ze dne 28. 12. 2007, čj. 4 As 48/2007-80, či ze dne 26. 2. 2010, čj. 4 Ads 123/2009-99). Jak již ve svém rozsudku správně uvedl krajský soud, má i odvolací správní orgán oprávnění provádět dokazování. Ohledně zjišťování skutkového stavu je tato pravomoc odvolacího orgánu limitovaná tím, že zjištění, k nimž by dospěl, by posunula skutkový stav tak daleko, že by rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž by bylo odvolání zamítnuto nebo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno, muselo být vnímáno z hlediska účastníka řízení jako překvapivé, zcela neočekávané (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, čj. 4 Ads 86/2008-198). V projednávané věci se však o takovou situaci nejednalo, vyjádření výrobce rychloměru pouze osvětlilo, že na předmětném měřicím zařízení se nacházejí výrobní čísla obě, neboť laserová jednotka má jednak své samostatné výrobní číslo a současně měřicí zařízení jako celek (tedy včetně laserové jednotky) má společné výrobní číslo, které slouží k jeho jednoznačné identifikaci. Žalovaný předmětnou písemnost zaslal stěžovateli a v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu mu poskytl přiměřenou lhůtu pro podání případného vyjádření, čehož také stěžovatel využil. Zvolený postup je tedy zcela v souladu s ustanovením § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za použití ustanovení § 51 téhož zákona. Nejvyšší správní soud se tak zcela ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že práva stěžovatele nebyla v daném případě postupem žalovaného nijak zkrácena.

[30] V souvislosti s namítaným průběhem dokazování stěžovatel poukazuje na skutečnost, že důkaz listinou (tedy vyjádřením výrobce rychloměru k označení zařízení výrobními čísly) nebyl proveden v souladu s ustanovením § 53 odst. 6 správního řádu, které stanoví, že „[o] provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“ Dle stěžovatele však záznam do spisu proveden nebyl, stejně jako důkaz čtením, resp. sdělením obsahu listiny.

[31] Z ustanovení § 53 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgán může usnesením uložit tomu, kdo má listinu potřebnou k provedení důkazu, aby ji předložil. Správní řád přitom explicitně neříká, jaké dokumenty lze za listiny považovat. Z dikce ustanovení § 53 odst. 1 lze nicméně dovodit, že se přinejmenším musí jednat o písemnost, která již ve chvíli ukládání povinnosti k jejímu předložení existuje. Tento předpoklad však v projednávané věci splněn nebyl, nelze tak vůbec hovořit o režimu provádění důkazu listinou ve smyslu ustanovení § 53 správního řádu. Pokud si tedy správní orgán vyžádá pouze vyjádření ke sporné otázce, které se nadto stane součástí spisového materiálu, není aplikace ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu na místě. Zcela nad rámec tak zdejší soud odkazuje stěžovatele

např. na příslušné pasáže komentáře ke správnímu řádu, ve kterých je pojednáno o aplikaci namítaného ustanovení správního řádu: „Ustanovení § 53 odst. 6 se nevztahuje na všechny písemnosti (dokumenty či listiny), které jsou součástí spisu a které slouží jako podklad pro rozhodnutí. (...) Sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u „listin“ podle odst. 1 tohoto ustanovení (...). Takový postup by zcela postrádal význam v případě, kdy určitá listina je a po celou dobu správního řízení (a i poté) zůstane součástí spisu, na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní na základě § 38 seznámit – pouhé přečtení takové listiny nebo sdělení jejího obsahu neznamena z hlediska listiny samotné žádnou „přidanou hodnotu“ (srov. Vedral J. Správní řád – Komentář, BOVA POLYGON, Praha 2006; 2012).

[32] Na základě shora uvedeného shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

[33] Stěžovatelem uplatněné kasační námitky nebyly ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu shledány důvodnými, v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

[34] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu